

Errata

Str. 8: Nejprve stoupenec Republiky a v zásadě imoralista a dandy, po smrti svého nejbližšího přítele začíná docházet do salónů s katolickou orientací a učarován filozofií Josepha de Maistre propadá kouzlu víry a snad i mysticismu.

Str. 8: K analýzám jsme si zvolili dva tituly, které jsme našli v Des Esseintesově knihovně, román *L'Enfermée* a pozdější a pro naše analýzy důležitější román *Un Prêtre marié*.

Str. 9: Postavíme proti sobě opoziční stylizaci Satana, tedy jeho romantické a dekadentní **ztvárnění**.

Str. 9: Následně přistoupíme k analýze ženské postavy, u níž budeme hledat rysy typické pro ženské postavy románu období *fin de siècle* a kterou budeme zkoumat z hlediska její tělesnosti.

Str. 10: Zpochybňuje tvrzení, že pesimismus **je** znamením úpadku či degenerace společnosti.

Str. 12: Jeunes-France však svou antipatii přehánějí až k misantropii.

Str. 12: Le bourgeois manifeste la prépondérance du réel sur l'idéal [...] de l'idéal et **du** réel.

Str. 13: Dávají přednost umění před přírodou, tolik opěvovanou předešlou romantickou generací, upřednostňují ženu z mramoru **před tou** z masa. [...] nyní je spíše zvěstovatelem konce věků.

Str. 13: Hlavními postavami [...].

Str. 13: [...] přece **jen** posledním stádiem romantické kultury – terminální fází dionýského „třeštění“.

Str. 14: Dekadence, stejně jako romantismus, **se jen obtížně vymezuje**.

Str. 14: Je to chvíle, kdy je vše kolem teskně krásné.

Str. 15: Paul Bourget, teoretik dekadence (a dobrý přítel Barbeyho d'Aurevilly), v díle *Essais de psychologie contemporaine* **zkoumá** „zla“, kterými trpí tehdejší duše.

Str. 15: Dále připodobňuje společnost k organismu, kde všechny buňky **musí** fungovat ve vzájemné spolupráci [...].

Str. 16: Pierrot cituje v díle *L'Imaginaire décadent* [...].

Str. 16: překlad: [...] **kde člověk prochází napříč lesem symbolů**. [...] v hledání umělých Rájů a **oddání** se spleenu.

Str. 16: Obecně jsou definované dva typy dandysmu. **Jedním** je dandy projevující svou nadřazenost okázalým vzezřením [...].

Str. 18: Podle ní by se člověk měl zřeknout veškerých vášní a z nich plynoucího potěšení, protože štěstí chápe **stav zbavený** utrpení. [...] skrze který by měl **člověk** dojít k čistě kontemplativnímu stavu.

Str. 18: Společnost ovládnutou novou „vírou“ pozitivismu však nadále tíží otázky po smyslu života.

Str. 19: **Půjčují** si pro svá díla [...]. [...] dále pak **snahu** o přivedení intelektuální elity k nadpřirozenu.

Str. 20: Hlavním přínosem okultismu literatuře konce devatenáctého století byla rehabilitace záliby v tajemnu a nadpřirozenu.

Str. 20: Poukazuje na to, že tento pojem se zrodil daleko dříve, než jej Freud použil ve své psychoanalýze. **Již dříve procházel** pod různými jmény pracemi spisovatelů celého století. [...] subjektivity a právě v nevědomí nacházejí svou vnitřní realitu.

Str. 20-21: V dekadentních dílech tak můžeme nalézt v různých variacích misogynní tendence, kterými jsou například **zobrazování** ženy jako kurtizány (tato variace není samozřejmě pouze doménou dekadence), femme fatale, Salome, Herodiady, Judity, **Sfingy** či bohyně Hysterie, které jsou ve výsledku variací téhož.

Str. 23: Myšlenka **na** sepsání tohoto románu se v Barbeyho mysli zrodila již v padesátých letech devatenáctého století. [...] Titul knihy navíc svádí **k tomu** řadit i tento román mezi díla s anti-klerikálním námětem.

Str.23: Nakonec, stržen svým romantickým obdivem **k Satanovi**, se jeho román stává prostorem ďábelským, tj. prostým **Boží** milosti.

Str. 23: [...] že postavy **nevytváří** jako živé bytosti [...].

Str. 24: [...] ten který jev pomohly správně klasifikovat. [...] Velmi podnětnou **pro nás** byla [...]. [...] kterými **jsou** láska, revolta a smrt.

Str. 27: Její kataleptické stavy z ní dělají „*cette morte vivante*“ v doslovném slova smyslu. [...] Katelepsie, kterou Calixte trpí, bývala častou příčinou [...].

Str. 28: Anne Cousseau ve studii „Ophélie“ [...]. Tam, kde romantičtí spisovatelé využívají především propracovanost postavy, dekadentní estetika pracuje více se symboly. **Spíše** jako symbol než jako postava „z masa a kostí“ funguje i postava Calixte.

Str.29: Anne Cousseau se dále soustřeďuje [...] symbolem skrývajícího se hříšníka.

Str. 30: Ne sommes-nous pas libres d'admettre ce qui n'est pas formellement condamné par l'Église?

Str. 30: [...] dekadentní estetika vyzývá k takovému **ztvárnění** smrti, které ji ztotožňuje se spánkem.

Str. 31: Můžeme tedy říci, že dekadentní estetika **je** rafinovanější [...].

Str. 32: Néelovým symbolem se stává moře pro jeho vášnivost a nespoutanost. Je to nakonec on, který Calixte miluje i nenávidí, a označuje ji [...].

Str. 33: [...] v důsledku své nemoci, si volí cestu zatracení.

Str. 34: [...] nemoc jako důsledek špatného psychického stavu její matky **atd.**

Str. 34: Calixtina choroba je v románu pojímána dvěma způsoby: jako **Boží trest**, nebo jako logicky vysvětlitelné onemocnění organismu.

Str. 35: Je tento kříž na Calixtině čele skutečně **Božím trestem**, nebo jde o hříčku přírody?

Str. 36: Podobné teorie můžeme najít například i v **románu Tereza Raquinová** Émila Zoly. Calixte vystupuje v příběhu, tedy v **jeho** náboženské interpretaci [...].

Str. 37: [...] (Sombrevalova žena přece zemřela při porodu).

Str. 38: Dále jsme mluvili o označení vztahu mezi Calixte a Sombrevalem **za incest.**

Str. 39: To vše vrcholí **závěrečnou** scénou [...].

Str. 39: Barbey pracuje s tématem incestu a sexuality **vůbec** [...].

Str. 42: [...] v *Románu o věrném přátelství Amise a Amila* nechává vyniknout [...].

Str. 45: Nakonec se vydává do Paříže [...].

Str. 47: Calixte je vlastně jakýmsi pokračováním jeho božství, skrze její postavu uctívá sám sebe.

Str. 48: [...] nepřekračuje „racionální“ **meze** [...]. Abbé Méautis se **od Sombrevala** liší [...].

Str. 49: [...] začíná **mísit** jakási černá skvrna.

Str.50: Abbé Méautis je posedlý představou **Božího** vykoupení skrze bolestnou zkušenost. [...] V případě odčinění viny připodobněním k bolesti Ježíše na **kříži** se pojí s náboženskou koncepcí Josepha de Maistre [...].

Str. 50: Touha abbé Méautise po mučednickém životě přerůstá v činy, které se jeví jako kruté, a hraničí s fanatismem.

Str. 51: Jean **de** Palacio [...]. V úvodu práce jsme se již dotkli tohoto tématu. **Připomeňme** snad jen to, že pád Druhého francouzského císařství byl připodobňován k pádu **Římského** impéria.

Str. 52: Avšak svůj rodný kraj si nevybírám z nostalgie, **pohání** ho pýcha [...].

Str. 52: [...] nikdo **netroufl** nastěhovat [...].

Str. 55: Vztahuje **ho** k mytické [...].

Str. 57: [...] statě Charlese Baudelaira a samotného Julese Barbeyho d'Aureilly.

Str. 58: Nabízí se nám otázka, **zda** se nejedná o revoltu proti Bohu? [...] nikdo z kostela nezná jeho původ. **To** v kombinaci s **jeho** mimořádným vzezřením [...].

Str. 61: [...] svůj **Boží** trest všem příchozím. Tato poslední troufalost, která se značně podobá troufalosti **ze začátku** jeho příběhu, ho nakonec přiblíží smrti a zatracení. Abbé je zabit v kostele při konání bohoslužby a jeho krev se **mísí** s hostií.

Str. 63: [...] figuře proslulé svou pýchou [...]. Na několika místech je velikost Jéhoělovy pýchy přirovnávána k výši nebes. **Tato** narážka **připomíná** mýtus o Faethonovi.

Str. 64: Plamenné přívlastky, Jéhoělova pýcha, tajemnost a schopnost nahánět lidem hrůzu **jsou** bezpochyby tradičním zobrazení romantického Satana [...].

Str. 65: **Další motiv** se objevuje ve chvíli [...].

Str. 66: Jean de Palacio ve studii „Messaline décadente, ou **la** figure du sang“ [...].

Str. 68: Povaha Jeanniny touhy se projevuje zradou jejího těla, pokožka **vyzradí** skrytý sexuální pud svým zrudnutím. [...] je přítomen i v tomto románu. [...] a **stává** se jejím prodloužením.

Str. 69: překlad: „ale často přeplněné, hemžící se, přesycené; vzdálené jakékoliv přirozenosti, jsou zvrácené, působištěm přemíry, násilí a krveprolití“.

Str. 70: **Z** následujících **metafor** budeme moci snadno vyčíst, jaké je vypravěčovo politické přesvědčení. [...] **Maratovu** vražedkyni, dav ztělesňuje **revoluční** tribunál.

Str. 73: Z úst abbého Caillemera zazní [...]. [...] vražedné činy **za** jatka.

Str. 74: [...] předznamenává dekadentní bujení druhé **poloviny** devatenáctého století.

Str. 75: Tyto pocity bychom mohli souhrnně označit **za** *mal du siècle* [...].

Str. 75: [...] romantického literárního kánonu, **jakými jsou** Faust, Prométheus či Titán. [...] Je zde znatelná dekadentní záliba v mísení profánního s **Božským**. [...] Mezi její výrazné znaky bychom mohli **řadit** chorobnou bledost [...].

Str. 76: Oba dva romány jsou nám dokladem Barbeyho pohrdání moderním světem a měšťáctvím, což je **příznačné i pro dekadenci**. [...] Obraz reality se zde s nastávajícím přítím začíná křivit a lidské vášně tak dostávají nádech perverznosti.